

Első fejezet

A nap sütött, más választása nem lévén, bár nem volt alatta semmi új. Murphy, mintha szabad ember lenne, félrehúzódva éldegélt London városának West Brompton nevű negyedében a gyermek Jézusról elnevezett sikátor egyik odújában. Jó hat hónapja itt evett, ivott, aludt, öltözött, vetkőzött ebben az északnyugatra néző, közepes méretű kalitkában, ahonnan teljesen szabad kilátás nyílt más, délkeletre néző, közepes méretű kalitkákra. Hamarosan mégis valami más után kell néznie, a West Brompton-i sikátor napjai ugyanis meg voltak számlálva. Hamarosan újra tanulhatja az egészséget: az evést, ivást, alvást, öltözést, vetkőzést – vadidegen környezetben.

Meztelenül ült nyers indiai tölgyfából készült hintaszékében, mely szavatoltan törhetetlen volt, nem vetemedett, szuvasodott, zsugorodott, s éjjelente nem nyikorgott. A karosszék Murphy tulajdonát képezte, elválhatatlanok voltak. A szobának azt a sarkát, amelyben most ült, függöny védte a naptól, a szegény öreg naptól, mely – billiomodszor talán – újra a Szűz jegyében állt. Murphyt hét

sál tartotta jó szorosan. Kettő a lába szárát rögzítette a karosszék ringótalpához, a harmadik a combját az üléshez, kettő a mellét és a hasát a támlához, egy pedig a csuklóját a szék hátsó keresztrúdjához. Csak a takarékosabb kis moccanásokra volt képes ilyenmód. Izzadság tört fel valamennyi pórusából, tovább feszítve kötelékeit. Szinte észrevehetetlenül lélegzett csupán. Szeme hidegen, rezzenéstelen meredt a magasba, akár a sirályoké, oda, ahol a koszorúpárkány felett egy csillogó kis folt zsugorodott, halványodott. Valahol egy kakukkosóra húszat-harmincat ütött, egy utcai árus rikoltásainak visszhangjaként. A visszhang elhallgatott, a rikoltások pedig betörték a sikátorba: Quid pro quo! Quid pro quo!¹

Látványok, hangok – ki nem állhatta őket. Visszatartották őt abban a világban, amelynek részei voltak, s amelybe ő nem tartozott bele – legalábbis ezt szeretne volna remélni. Azon tűnődött ködösen, mi is az, ami az ő napjának fényét szétfoszlatja, s hogy miféle portékát kínál az árus. Ködösen, nagyon ködösen.

Azért ült így a hintaszékben, mert ez örömet szerzett neki! Először is a teste – élvezte a dolgot, a teste – megnyugodott ettől. De a szellemét is felszabadította. Mert csak mikor a teste megnyugodott már, kezdődhetett szellemi élete, ahogyan erről a hatodik fejezetben majd szó lesz. És ez, hogy önmaga szellemében éljen, élvezetet okozott neki,

olyan élvezetet, hogy arra már nem is az élvezet a megfelelő szó.

Murphy nemrégiben még egy Neary nevű ember tanítványa volt az írországi Corkban, az azonos nevű tartomány fővárosában. Ez az illető akkoriban szinte tetszés szerint tudta megállítani a szív működését, s bizonyos határokon belül ugyanígy tetszés szerint tudta szívét moccanatlan tartani. Neary azonban csak nagyon ritkán élt ritkának nevezhető, valahol Indiában, Nerbuddától északra, sokévi gyakorlattal elsajátított képességével: oly teljességgel elviselhetetlen pillanatokra tartogatta, amikor például megőrül egy korty italért, de nem kap, vagy ha gallok társaságába kerülve nem tud szabadulni tőlük, avagy ha netán reménytelenül egyoldalú szexuális gerjedelem kínjait kell elszenvednie.

Murphy nem azzal az elhatározással ült le Neary lábaihoz, hogy Neary-szívet fejleszt ki magában, ami egy magafajtajú ember számára előbb vagy utóbb kétségtelenül végzetesnek bizonyulhatna, hanem csak azt szeretne volna, ha szívét legalább egy kicsit felvértezheti azzal a valamivel, amit Neary – épp Püthagorasz filozófiájára esküdvén akkoriban – Apmóniának nevezett. Murphy szíve ugyanis olyannyira irracionális jószág volt, hogy orvos a természetét soha ki nem derítette. Mert szemmel-füllel-tapintással-kopogtatással való vizsgálaton, röntgenképen és elektrokardiogramán hibátlannak bizonyult. Begombolkozva, napi feladata elé állítva azonban úgy viselkedett, akár

¹ Quid pro quo – Ez az helyett (latin)

Petruska a dobozban. Hol úgy elernyed, hogy azt lehetett volna hinni, végképp elakad, hol meg annyira felfokozódott a működése, hogy széptanással fenyegetett. E két szélső érték közelítését nevezte Neary Apmóniának. De ha történetesen nem akarózott Apmóniának neveznie, hát Izonómia hívtá. S ha elege volt az Izonómia szóból, azt mondta rá: Akkord. Akárhogy is nevezte azonban, Murphynek sehogyan sem ment szívébe a dolog. Neary nem tudta Murphy szívének végleteit kiegyenlíteni.

Búcsúzásuk igen emlékezetes volt. Neary épp halálszerű álmából tért magához, és azt mondta:

– Murphy, az élet alak és alap csupán.

– Nem egyéb, mint hazabolyongás – mondta Murphy.

– Az arc – mondta Neary – vagy az arcok rendszere a roppant, virágzó, zümmögő zűrzavar háttere előtt. Miss Dwyerre gondolk.

Murphy meg Miss Counihanre gondolhatott volna. Neary ökölbe szorította és arca elé emelte két kezét.

– Ha Miss Dwyer kegyeit elnyerhetném – mondta –, akárcsak egy órácskára is, végtelenül jól tenne nekem.

A megfeszülő bőr alól, szokás szerint, fehéren villogtak a csontok – ez volt a pozíció. Aztán a kezek, a szokásnak megfelelően, a lehető legtágabban nyíltak szét – ez volt a negáció. És Murphynek most az az érzése támadt, miszerint két teljességgel egyenértékű helyes mód van a gesztus

megvalósítására, melynek végeredménye a szubláció. A kétségbeesés élénk mozdulatával a fejéhez kaphatna, avagy: kezeit ernyedten leejtethné a nadrág oldalsó varrataihoz, feltéve persze, hogy kiindulási pontjuk ott van. Elképzelhető tehát bosszúsága, amikor látnia kellett, hogy Neary újra, még erősebben ökölbe szorítja kezét, s mellcsontját az előbbinél is hevesebben döngeti meg.

– Egy félóra – mondta –, egy negyedóra.

– És aztán? – kérdezte Murphy. – A hordozható bidé kis idillje?

– Nevethet rajtam – mondta Neary –, ki is gúnyolhat, egy azonban bizonyos, hogy nagy büdös túró minden, ebben a pillanatban legalábbis: Miss Dwyer kivételével minden. Mert ő az egyetlen zárt alakzat a formátlan, üres sivatagban! Ó, én tetrakytom!²

Ilyen természetű volt tehát Neary szerelme Miss Dwyer iránt, aki egy Elliman nevű repülőhadnagyot szeretett, aki egy bizonyos Ringsakiddyből való Miss Farrent szeretett, aki a ballinclasheti lelkeszt, Fitt atyát szerette, aki ha őszinte volt magával, nem titkolhatta, hogy ellenállhatatlan vonzalmat érez a passage-beli Mrs. West iránt, s ez utóbbi viszont Nearyt szerette.

– A viszonzott szerelem – állapította meg Neary – olyan, mint a rövidzárlat.

Ez a megjegyzés aztán élénk szóváltáshoz vezetett.

² Tetrakyt – Beckett szóképzése. Tetra = négy; kyt = comb. Az imádozott nő combja tehát négyyszer olyan vastag, mint az átlagos.

– A szemeit megkínzottan felvető szerelem – mondta Neary –, mely a kedves piciny, lakkba mártott ujjá hegye után eped, nyelvét hűtendő – nos, az ilyesmi persze kínai magának, mi, Murphy?

– Sziámi – felelte Murphy.

– Avagy másképpen kifejezve – folytatta Neary –, az egyedüli, a ragyogó, a szerves, az eggyé tömörített pacni felindulása a heterogén stimuláció állapotában.

– Pacni a helyes szó, igen – mondta Murphy.

– Na – bólintott rá Neary. – És most jól figyelje meg, amit mondok. Bármilyen is az oka, hogy nem tud szeretni, Murphy – egy bizonyos Miss Counihan csak létezik azért, nem?

Csakugyan létezett egy bizonyos Miss Counihan.

– Tegyük fel, arra kérnék magát, hogy határozza meg – minek is nevezzem – viszonyát e bizonyos Miss Counihanhez – mondta Neary. – Nos hát rajta, Murphy.

– Nem szívbéli – felelte Murphy –, inkább szív előtti. Ernyedt. Cork grófsága. Tisztességtelen.

– Na – bólintott rá Neary. – Hát akkor. Bármilyen is az oka, hogy nem tud azon a módon szeretni, ahogy én – pedig higgye el, más mód nincs –, ugyanebből az okból, mondom, bármilyen is az, olyan a maga szíve is, amilyen. Továbbá, ugyanezen okból...

– Bármilyen is az – folytatta Murphy.

– Nem tudok segíteni magán – mondta Neary.

– Isten legyen lelkeimmel – így Murphy.

– Na – bólintott rá Neary. – Nem lepne meg különösebben, ha kiderülne, hogy a maga conariuma túfej nagyságúra zsugorodott össze.

*

Ringóképességének határáig hintáztatta karos-zékét, aztán elengedte magát. Fokozatosan elhalványult körülötte a világ, a nagy világ, melyben *Quid pro quot* kínálnak áruként, s ahol a fény soha kétszer ugyanúgy nem fakul; kedvére téve annak a kis világnak, amelyben, mint ez a hatodik fejezetben olvasható, Murphy szerethette önmagát.

Fülétől egy lányira hirtelen felcsörömpölt a telefon. Hát elfelejtette mellétnni a kagylót. Így aztán, ha most azon nyomban föl nem veszi, beront mindjárt a szállásadónő vagy valamelyik bérlő. És akkor őt is felfedezik, hiszen az ajtó nincs bezárva. Az ajtót ugyanis képtelenség lett volna bezárni. Különös szoba volt ez: az ajtó kiemelve a sarkaiból, s ugyanakkor – telefon. Utolsó lakója ugyanis nem más volt, mint egy kurva, jóval túl élete virágán, ami bármilyen furcsa, kurta. A telefon pedig, mely virágkorában sokszor igen hasznosnak bizonyult, most, hogy hervadozott, valósággal nélkülözhetetlen volt. Ugyanis azzal kereshetett csak egy kevéske pénzt, ha valamelyik régi vendége felhívta. Ilyenkor aztán kapott mindig egy kis vigaszdíjat a felesleges zaklatás feledtetésére.

Murphy nem tudta kiszabadítani a kezét. Minden pillanatban azt hitte: a szállásadónő vagy valamelyik bérlő sietős lépteinek kopogását hallja a lépcsőházból. A telefon éles, ráérős csörömpölése gúnyt űzött vele. Végül aztán kiszabadította az egyik kezét, megragadta a kagylót, s izgalmában a füléhez emelte, ahelyett hogy a földhöz csapta volna.

– Az isten verje meg – mondta.

– Ver az amúgy is – felelte egy női hang. Célia.

Murphy heves mozdulattal ölébe tette a kagylót. Az a része, melyet gyűlölt, Célia után sóvárgott, a másik viszont, melyet szeretett, összerándult, valahányszor csak a lányra gondolt. Ott vinnyogott most a hang alig hallhatóan az altestén. Egy darabig túrta, aztán megint felkapta a kagylót és beleszólt:

– Nem jössz vissza soha?

– Megvan – mondta a lány.

– Tudom – felelte Murphy.

– Nem *arra* gondoltam – mondta a lány –, hanem arra, amit mondtál nekem, hogy...

– Tudom, mire gondoltál – mondta Murphy.

– Hát akkor szokásos hely, szokásos időpont – mondta a lány. – Hozom.

– Lehetetlen – mondta erre Murphy. – Épp egy barátomat várom.

– Nincsenek is barátaid – jegyezte meg Célia.

– Na persze – mondta Murphy –, nem a barátom, csak egy stramm öreg pofa, akivel összefutottam a múltkor.

– Megszabadulhatsz tőle addigra – mondta Célia.

– Lehetetlen – közölte Murphy.

– Akkor hát felviszem – mondta Célia.

– Ne tedd – kérte Murphy.

– De hát miért nem akarsz még csak látni se? – kérdezte Célia.

– Hányszor mondjам már – felelte Murphy. – Én...

– Na most figyelj ide – mondta Célia. – Egy szót sem hiszek a mesédből. Az a stramm öreg pofa humbug.

Murphy hallgatott. Énjének az a része, melyet szeretni próbált, belefáradt.

– Kilencre nálad leszek – jelentette ki Célia –, és viszem. Ha nem leszel ott...

– Jó – mondta Murphy. – De tegyük fel, el kell mennem éppen?

– Viszlát.

Murphy belehallgatott még egy darabig a süket vonalba, aztán földre ejtette a kagylót, kezét visszszakította a hátsó kereszttrúdhoz, és meghintázta a széket. Egyre jobban érezte magát, szelleme felélénkült, világosság és homály szabadsága vette körül, anélkül hogy összezapott volna egymással a kettő, változatlanok voltak, nem halványodtak, nem fényesedtek, kivéve amikor egymásba folytak, de erről a hatodik fejezetben lesz szó. A himbálózás felgyorsult, egyre rövidültek a közők, a csillogás eltűnt, az utcáról felhangzott kiáltás megszűnt, teste is megnyugszik nemsoká-

ra. A holdfényben szinte minden egyre lassult, megszűnt, a himbálózás egyre gyorsult, megszűnt. Teste megnyugszik nemsokára, ő pedig szabad lesz nemsokára.

Második fejezet

Életkor	Lényegtelen
Fej	Kicsi, gömbölyű
Szem	Zöld
Bőr színe	Fehér
Haj	Sárga
Arc	Élénk
Nyak	36,9 cm
Felső kar	28,9 "
Alkar	26,1 "
Csukló	15,2 "
Mell	90,0 "
Derék	67,0 "
Csípő stb.	92,0 "
Comb	55,0 "
Térd	30,2 "
Lábszár	29,7 "
Boka	20,3 "
Rüsz	Lényegtelen
Magasság	163,0 cm
Súly	55,9 kg

Célia széleseben vágódott ki a telefonfülkéből, csípői – stb. – elragadtatva követték. A kéjsó-

vár szemek tüzes nyilai füstölögve hamvadtak el körülötte, akár a nyirkos tapló. Beugrott egy söröző-borozóba, rákos-paradicsomos szendvicset evett, s megivott rá egy nagy pohár portóit a pultnál. Aztán gyorsan elindult gyalog, nyomban utánaeredt négy futballbukméker (fontonként négy shilling jutalékra dolgoztak), s apai nagyapja, Mr. Willoughby Kelly tyburniai lakására igyekezett. Célia semmit nem titkolt el Mr. Kelly elől, legfeljebb azt, ami – szerinte – szomorúságot okozhatott volna az öregnek, vagyis jóformán semmit.

Célia négyéves korában hagyta el Írországot.

Mr. Kellynek keskeny arca volt, egy egész élet piszkos-fukar apátiája árkolta mély ráncaival. Hanem éppen ott, ahol már-már úgy látszott: nincs remény, ez az arc tükörsima, egyetlen hajszálacs-kával sem rúfított koponyatetőbe lendült. Nem sok időbe telik, és agy-test viszonylata egy kismadár színvonalára süllyed. Hanyatt feküdt az ágyon, semmit sem csinált, legfeljebb a takaróba csipentett olykor-olykor: ez volt minden, amit neki tulajdoníthatunk.

– Te vagy mindenem a világon – mondta Célia. Mr. Kelly fészkelődni kezdett.

– Te – folytatta Célia –, és talán még Murphy.

Mr. Kelly felegyenesedett az ágyban. Szemei olyan mélyen ültek, hogy alig-alig domborodtak ki valamelyest, nyíltni azonban tudtak, és most ki is nyíltak.

– Még nem meséltem neked Murphyról – mondta Célia –, mert úgy véltem, esetleg elszomorítlak.

– A szent szart szomorítod – mondta Mr. Kelly.

Mr. Kelly visszazuhanat párnái közé, amitől viszont a szeme egyszerűen lecsukódott, akár valami babáé. Kérte Céliát üljön le, a lány azonban inkább föl-le járt, kezét tördelve, szokás szerint. Egy kéz-pár: kész pár.

Mármost Célia magyarázata, hogy miért is kell végül szóba hoznia Murphys, letisztogatva, felgyorsítva, megszépítve és megrövidítve a következőképpen hangzott.

Amikor szülei, Mr. és Mrs. Quentin Kelly, mind-egyikük az épp pillanatnyi partner forró ölelésébe bújva a *Morro Castle* elsüllyedése során életét vesztette, egyetlen lányuk, Célia strichelni kezdett. Habár ez olyan lépés volt, melyet Mr. Willoughby Kelly nem tudott tiszta szívből üdvözölni, lebeszélni sem próbálta a kislányt. Hiszen derék gyerek, majd csak becsülettel megállja a helyét így is.

Célia tavaly ismerkedett meg Murphyval, az utcán; Szent Iván éje volt éppen, a nap a Rák jegyében állt. Az Edith Grove-ból kanyarodott be éppen a Cremorne Roadra, hogy egy kicsit felfrissüljön a Temze vízszagától, s aztán a Lot's Roadon újra visszatérjen, amikor véletlenül jobbra pillantva, a Stadium Street végén egy mozdulatlanul álló férfira lett figyelmes, aki hol az eget nézegette, hol meg egy papírlapot. Murphy volt az.

– Könyörgöm – mondta Mr. Kelly –, ne légy olyan dögletesen körülményes. Az Edith Grove, a Cremorne Road és a Stadium Street keresztező-

dése például egy cseppet sem érdekel. A férfiről beszélj!

Szóval Célia megállt – mozgás, mozgás! – biztatta Mr. Kelly –, méghozzá úgy, hogy a férfi pillantása, mihelyst az égből visszatér, mindenképpen rá essen. Várt. Amikor aztán a férfi feje megmozdult végre, olyan ernyedten bukott a mellére, hogy bár megpillantotta közben Céliát, de újra el is veszítette szem elől. És nem is emelte fel rögtön annyira, hogy alaposan végigmérhette volna a lányt, ehelyett inkább a papírjába mélyedt. Ha persze ott marad, és megvárja, hogy a szemek újra elinduljanak az ég felé, semmi kétség, megállnak majd félúton, és végigmustrálják őt.

– Honnan tudod te mindezt, azt mondd meg? – kérdezte Mr. Kelly.

– Micsodát? – kérdezte Célia.

– Mindezeket a rohadt részleteket – mondta Mr. Kelly.

– Mindent elmesél nekem – így Célia.

– Hát csak tartsd meg magadnak – jelentette ki Mr. Kelly. – A férfiről beszélj.

Amikor Murphy megtalálta végre, amit a papírján keresett, fejét újra elindította a felsőbb régiók felé. Ez nagy erőfeszítésébe került, semmi kétség. De még fele úton sem járt vele, mikor öröndetes kis szünet következett, s egy jókora szemmereszés Célia irányába, aki vagy két percig hálás türelemmel állta a nézést, aztán karját kinyújtva elkezdett lassan körbeforogni – bravó! – mondta Mr. Kelly –, akárcsak a manöken Rousselnél, a

Regent Streeten. Amikor aztán leírt ily módon egy teljes kört, látnia kellett, hogy Murphy szeme, miként az várható volt, még mindig nyitva és – rajta van. De ugyanabban a pillanatban már be is csukódott, mint valami hihetetlen erőfeszítéstől; jött a megfeszülő állkapocs, az előreugró áll, a remegő térd, az előredüledő altest, a megnyíló száj, a lassan hátracsukló fej. Murphy arca újra a tiszta magasságba merült.

Világos, mi lehetett csak Célia célja: a víz. Hatalmas kísértést érzett, hogy belemenjen, de megállta. Még nem jött el az ideje. Elindult hát, és úgy félúton a Battersea és az Albert híd közt letelepedett egy padra, egy dicsőséges félkarú hadirokant meg egy Eldorado fagyaltárus közé, aki úgy látszik, leszállhatott könnyörtelen háromkerekűjéről, hogy paradicsomi szenderegésbe merüljön egy kicsit. Nagy volt errefelé a korzózás: mindenféle művészek, írók, firkászok, „négerek”, kulik, tárcaírók, zenészek, sanzónékesek, orgonisták, festők és díszletezők, szobrászok és kőfaragók, kritikusok és recenzensek, jelentősek és jelentéktelenek, józanok és részegek, sírók-nevetők sétáltak el erre csoportosan-egyesével. A túlsó partról papírhulladékkal megrakott, horgonyzó vagy iszapban veszteglő csónakok egész kis hada integetett át neki színes zsebkendőjével. Egy kémény meghajolt a Battersea híd előtt. Egy vontatóhajó meg egy uszály haladt boldog békeességben, egymás mellé erősítve, ár ellenében. Az Eldorado fagyaltárus egy kis álom-motyó volt csupán, a hadirok-

kant meg egyre csak a piros zubbonyát rángatta, ekképp kiáltozván: – Isteny ebbe az időjárásba, sose nem fogom eefeled-nyi! – Az öreg templom harangja Chelsea-ben rosszkedvűen ütötte el a tízet. Célia felállt, s visszament, amerről jött. A helyett azonban, hogy egyenesen a Lot's Roadon ment volna végig, ahol tervezte, ellenállhatatlan erő vonzotta jobbra, be a Cremorne Roadra. A férfi még most is ott állt a Stadium Street végében, csak a testtartása volt más.

– Rohaszd meg a históriádat – mondta Mr. Kelly –, én ugyan meg nem jegyzem.

Murphy keresztbe rakott lábbal, zsebre dugott kézzel állt, a papírt a földre ejtette közben, így bámult egyenesen maga elé. Célia az illemszabályoknak megfelelően megszólította.

– Kis romlott! – mondta Mr. Kelly. S ezek után kart karba öltve, boldogan vonultak tovább, június csillagábráját otthagya szépen a lefolyóban.

– Most pedig lámpát gyújtunk – mondta Mr. Kelly.

Célia lámpát gyújtott, és megfordította Mr. Kelly párnáját.

Ettől a pillanattól kezdve nélkülözhetetlenné váltak egymás számára – Célia és Murphy.

– Hohó! – kiáltott fel Mr. Kelly – csak nem akard most meg így elnagyolni a dolgokat! Kart karba öltve, boldogan vonultak el. És mi történt aztán?

Célia szerette Murphyt, Murphy szerette Céliát, a viszonzott szerelem félreismerhetetlen esete volt

ez. S ez a szerelem abban a pillanatban született, hogy a Stadium Street torkolatánál azt az első, hosszú, tétova pillantást váltották, nem pedig mikor már kart karba öltve vonultak el, vagy valami más későbbi alkalommal. Ez a pillantás határozta meg azt, hogy együtt távozzanak a színhelyről, és a többi, miként azt Murphy számtalanszor bebizonyította neki Barbarában, Baccardiban és Barokóban, de még csak véletlenül se Bramantipban. És minden pillanat, amit Célia Murphytól távol töltött, örökkévalóságnak és értelmetlenségnek tetszett a számára, Murphy pedig, ha lehetséges, még határozottabb formában fejezte ki ugyanezt a gondolatot, mondván: – Mi lenne más az én életem most már, mint – Célia?

Rákövetkező vasárnap, mikor a hold konjunkcióba került, Murphy a Battersea Park szubtrópusi kertjében, közvetlenül csengetés után, házassági ajánlatot tett Céliának.

Mr. Kelly felnyögött.

– Te szerencsétlen – mondta. – Szerencsétlenek szerencsétlenje.

Murphy, Campanella *Napállamára* támaszkodva kijelentette, hogy ha törik, ha szakad, össze kell házasodniuk mielőtt a hold oppozícióba kerül. És most éppen szeptember van, a nap megint a Szűz jegyében áll, s kapcsolatuk rendezésére még mindig nem került sor.

Mr. Kelly semmi okát nem látta immár, hogy tovább türtőztesse magát. Hirtelen felegyenesedett hát az ágyban, amitől szeme kinyílt, miként

ezt előre tudta, és faggatni kezdte Céliát, hogy ki, mi, hol, hogyan, miért, mi módon és mikor. Elég csak egy kicsit megvakarni egy ilyen öregembert, már rögtön egy Quintilianus bukkan elő.

– Ki ez a Murphy – kiabálta –, aki miatt, gondolom, elhanyagoltad a munkád? Mi ez az ember? Honnan jött? Miféle családból? Mi a foglalkozása? Pénze van-e? És jövője? Múltja? *Valaki* ez az ember egyáltalán? És van valamije?

Az első kérdésre Célia azt felelte: Murphy – Murphy. Majd sorra vette a kérdéseket, elmondván, hogy Murphynek nincs sem állása, sem foglalkozása; Dublinból származik.

– Uram Isten! – mondta erre Mr. Kelly.

Ami pedig a családját illeti, Murphy mindössze egy Mr. Quigley nevű nagybácsijáról tud, aki Hollandiában él, afféle jómódú semmittevő, s akivel Murphy nagy igyekezettel vált néha egy-egy levelet; Célia egyébként nem hiszi, hogy Murphy bár-mivel is foglalkozna; olykor-olykor épp annyi pénze van, ami hangversenyre elég; továbbá Célia szerint nagy jövő áll előtte, a múltat azonban sosem emlegeti. S hogy *valaki-e*? Hát persze: Murphy. S övé Célia.

Mr. Kelly a fedélzetre parancsolta valamennyi hormonját.

– Miből él? – rikácsolta.

– Kis jótékony adományokból – mondta Célia.

Mr. Kelly visszahanyatlott párnái közé. Ellőtte puskaporát. Felőle most már akár leszakadhat az ég is.

Célia most beszámolójának ahhoz a részéhez érkezett, amelyet csak nagy ügyvel-bajjal tudott elmagyarázni Mr. Kellynek, hiszen jószerével ő maga sem értette a dolgot. Afelől persze meg volt győződve, elég betáplálnia a problémát Mr. Kelly hatalmas agygépezetébe, már meg is lesz mindjárt, automatikusan, a megoldás. Ahogy ott járkált föl-le, most egy kicsit gyorsabban, mint az imént, s törte nem túlságosan nagy fejecskéjét, hogy a lehető legtalálóbbszavakkal vázolja az ügyet, keresztúton érezte magát, és ez az útelágazás még az Edith Grove, Cremorne Road és Stadium Street kereszteződésénél is veszedelmesebb volt.

– Te vagy mindenem a világon – mondta.

– Én – mondta Mr. Kelly –, meg talán még Murphy.

– Senki nincs a világon – mondta Célia –, akivel beszélhetnék erről, még Murphyvel sem igazán.

– Meglággyítasz – mondta Mr. Kelly.

Célia megállt, könnyörögve összeszorított kezét magasba emelte, habár tudta, hogy Mr. Kelly szeme zárva van, s azt mondta:

– Hallgass meg, kérlek, és mondd meg, hogy mit jelent mindez, és mit tegyek.

– Állj! – mondta Mr. Kelly. Mert az azért nem ment csak így ripsz-roposz, hogy ő valamire teljességgel rákoncentráljon. Figyelme meglehetősen szétszórt volt ugyanis. Egyik része a vakbelénél járt, mely megint a farkát lóbálta; egy része a végtagjainál, melyek horgonyukat cibálták; egy része valahol a gyerekkora mélyén és így tovább.